

Pikó Bettina – Pinczés Tamás

Az MTA doktora, Magatartáskutató, egyetemi docens, SZTE ÁOK Magatartástudományi Intézet
Testnevelő tanár, PhD hallgató, Debreceni Református Kollégium Általános Iskolája
és Szegedi Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar, Neveléstudományi Doktori Iskola,
Egészségnevelés Alprogram, Szeged

A társas háló és a társas támogatás szerepe a sportban: általános tantervű és sporttagozatos középiskolások összehasonlítása

Korábbi tanulmányok megerősítették, hogy a társas háló viselkedésének döntő fontossága van a fiatalok sporthoz való viszonyulási mintáinak kialakításában. Tanulmányunkban megvizsgáltuk, a középiskolások – versenysportolók és általános gimnáziumi tanulók – különböznek-e abban, hogy a fiatalok társas hálójába tartozó legfontosabb személyek sportolnak vagy sem. Eredményeink megerősítik, hogy a társas háló szerepe jelentős a középiskolások sporttal kapcsolatos magatartásában, különösen a sporttagozatos fiatalok számára. Leginkább a kortárshatás igazolható, azaz a barátok szerepe a legfontosabb, ami főként a sporttagozatosokra és a fiúkra jellemző. A szülők esetében kevésbé a jelenleg aktivitás, hanem inkább a korábbi aktív sportolás, valamint az inaktív sportszeretet, azaz a sporthoz fűződő pozitív attitűd a meghatározó, de más családtag ösztönző ereje sem elhanyagolható. Adataink azt sugallják, hogy a releváns felnőttek (szülők, családtagok) ösztönzése jelentősen hozzájárul a fiatalok rendszeres sportolásához.

Bevezetés

A 2011. decemberben elfogadott új köznevelési törvényben a teljeskörű egészségfejlesztés elemei között kiemelten szerepelnek a testneveléssel, sportolással kapcsolatos célok (Somhegyi, 2012). A testmozgás sok tekintetben járul hozzá a testi és lelki egészséghez, és hosszú távon megalapozza a felnőttkori egészségi állapotot, jóllétet, életminőséget (Kiss, 2003). Érdemes ezért megvizsgálni, melyek azok a tényezők, amelyek a fiatalok sportolási motivációit javítják, elősegítik a testmozgást. Hasonlóan más egészségmagatartási formához, a társas háló egészségattitűdjeinek és viselkedésének döntő fontossága van a fiatalok sporthoz való viszonyulási mintáinak kialakításában (Young és Medic, 2011). A szociális tanulás elmélete ugyanis az emberi viselkedést az észlelés, a viselkedés és a környezet hatásainak kölcsönös folyamataként értelmezi, s ez a hatás leggyakrabban a belső társas hálóbba tartozó személyektől ered, amely szerepet nemegyszer a legközelebbi barátok vagy a szülők töltenek be, de a tanárok, nevelők, edzők motiváló szerepét is magába foglalja (Smith, 2003).

A sportoló kortársak a legerősebb pozitív motivációs hatást fejtik ki, hiszen ehhez társul a serdülőkori konformitásiigény kielégítése is, ami meghatározza a kortárscsoporthoz elfoglalt helyet, a népszerűséget (*Page, Taylor, Suwanteerangkul és Novilla, 2005*). A társas elfogadás pedig ebben a korban különösen meghatározó a személyiségformálódás szempontjából. A legjobb barát hatása tehát – szerencsére – nemcsak a szerfogyasztásban erős motiváló hatás, hanem az egészségvédő magatartásformák átvételében is, mint amilyen a rendszeres sportolás. Sok esetben a testvér sportolása is kihat a serdülők motivációjára, azonban ez a hatás gyengébb, mint a közvetlen barátok szerepe (*Pikó és Keresztes, 2007*). A szülői és testvéri mintán kívül más családtagok motiváló szerepe szintén meghatározó lehet. A közös családi eseményeken való részvétel más egészségmagatartással (például szerfogyasztások gyakoriságával) kapcsolatban is jelentős védőfaktornak bizonyult (*Pikó és Balázs, 2012*). A közös sporttevékenységek ezenkívül különösen hatékony motivációs erőt alapozhatnak meg (*Carr, 2009*). Érdemes megjegyezni, hogy a szülők és a család sporthoz való kedvező hozzáállása a barátkozás irányát is megszabja a fiatalok felé, akik így gyakrabban választanak maguk is sportoló barátokat (*Carr, 2009*).

A szülők motiváló ereje igen nagy, nem is annyira aktív sportolói magatartásuk, hanem a korábbi sportolói pályafutásuk, a sporthoz való viszonyuk, a sportesemények követése, és általában a sport szeretete az életükben (*Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008*). Vannak vizsgálatok, amelyek kifejezetten az apa sportolását tartják mintának a fiatalok számára (*Vilhelmsson és Thorlindsson, 1998*). Az apa sportolása mellett az anya sportolói attitűdje is jelentős lehet a lányok számára, hiszen az ő fizikai aktivitásuk idővel erőteljesebben csökken, mint a fiúké, s ezért különösen a lányok esetében lehet meghatározó az anya szerepe (*Stucky-Ropp és DiLorenzo, 1993*). Versenysportoló fiatalok esetében a motivációs struktúrában különösen nagy hangsúllyal szerepel a szülői elvárásnak való megfelelés, ami az edző elvárása mellett a második döntő motivációs hatás, különösen iskolás korban (*Mikulán és Pikó, 2011*). A szülők szerepe e tekintetben eltérő is lehet: míg az apa inkább direkt tanácsokkal látja el gyermekét sportkarrierjével vagy sporttevékenységével kapcsolatban, addig az anya érzelmi megerősítést nyújt, és pozitív értékelésével motivál (*Wuerth, Lee és Alfermann, 2004*). Főként a korábban sportoló szülők szerepe kiemelt e tekintetben: a közvetlen értékeléstől és kontrolltól, valamint instrukcióktól a közvetettebb támogatásig és ösztönzésig terjed a motivációs paletta a sportoló gyermekeik irányába (*Holt, Tamminen, Black, Sehn és Wall, 2008*). A szülőkkel való kapcsolat minősége természetesen meghatározó a sporttal kapcsolatos motivációs struktúra alakulása szempontjából is (*Keegan, Harwood, Spray és Lavallee, 2009*).

Összefoglalva tehát azt mondhatjuk, hogy a társas háló és a benne szereplő egyének társas támogatása igen fontos motiváló erő lehet a fiatalok sportolásának hosszú távú megalapozásában (*Spence és Lee, 2003; McNeil, Kreuter és Subramanian, 2006*). Tanulmányunkban ezért ennek vizsgálatát tűztük ki célul, összehasonlítást végezve sporttagozatos és normál tantervű középiskolások csoportjai között. Hipotézisünk szerint a rendszeresen és versenyszerűen sportoló fiatalok társas hálójában szereplő személyek több sportról számolnak be a kontrollcsoporthoz viszonyítva.

Minta és módszer

Adatgyűjtésünkre 2012. év első félévében került sor Debrecenben, az „Ifjúsági sportkutatás” részeként először mértük fel a fiatalok sportolási magatartásának társas befolyásoló tényezőit. Három középiskola vett részt ebben a fázisban, valamennyi gimnáziumi, de különböző tantervű osztályok: sporttagozatos és általános tantervű. Összesen 413 diák töltötte ki értékelhetően a kérdőívet, akik közül 214 (51,8 százalék) sporttagozatos volt,

199 (48,2 százalék) pedig általános gimnáziumi osztályban tanult. Az életkoruk átlaga 17,3 év (szórás: 1,2 év) volt, az életkori terjedelem pedig 15–21 év (1–4. osztályosok), a nemek aránya nem különbözött jelentősen a kétféle csoport között (sporttagozatosok: 59,8 százalék fiú és 40,2 százalék lány, az általános gimnáziumi csoportban: 54,8 százalék fiú és 45,2 százalék lány; $p > 0,05$).

Mérőeszközként önkitöltéses kérdőívet alkalmaztunk, amely kiterjedt a szociodemográfiai adatokon túl a sporttal kapcsolatos kérdésekre, valamint a fiatalok társas hálójának és társas támogatottságának jelentőségére a sporttal kapcsolatban. Ezek a kérdések részben korábbi kutatásunkból, részben külföldről adaptált más, hazai kutatásokból származtak (Bíróné Nagy, 1994; Carr, 2009; Hamar, 2005; Keresztes, Pluhár és Pikó, 2005; Vilhjalmsen és Thorlindsson, 1998). A kérdőív társas hálóra vonatkozó részében megkérdeztük a fiatalokat, sportoltak-e valaha a szüleik (apa, anya külön), illetve sportolnak-e jelenleg, és tagjai-e valamilyen sportklubnak. Az aktív sportolással kapcsolatban arra is rákérdeztünk, hogy „Előfordul-e, hogy az egész család részt vesz valamilyen közös sporttevékenységben?”. Az inaktív sportszeretet, azaz érdeklődés keretében pedig olyan kérdéseket tettünk fel, hogy a szülők követik-e a sporteseményeket, akár a helyszínen, akár tévében, újságban. Rákérdeztünk továbbá a testvérek és barátok sportolására is.

A társas háló felől érkező társas támogatást szintén felmértük. Ennek keretében arra kérdeztünk rá, hogy a szülők ösztönzik-e a gyerekeiket a sportolásra, elvárják-e eredményt tőlük a sportban, illetve szeretik-e, hogy sportolnak, támogatják-e őket. Kíváncsiak voltunk arra is, hogy a szülők kezdeményezték-e a sportolást, és hogy a szülőkön kívül más családtag (például: nagynéni, nagyszülő) ösztönözte-e a sportolásra őket.

A válaszok dichotóm kategóriák voltak (igen/nem), az adatok feldolgozása kereszt-táblák segítségével történt, Chi-négyzet próbával tesztelve a statisztikai szignifikanciát a csoportbeli eltérésekre vonatkozóan ($p < 0,05$).

Eredmények

Az 1. táblázatban a társas háló magatartási és attitűdszintű változóinak összehasonlítását láthatjuk a sporttagozatos és általános tantervű iskolások között. A sporttagozatosok közül szignifikánsan többen jelezték, hogy apjuk ($p < 0,05$) és anyjuk ($p < 0,01$) korábban sportolt. Nem volt azonban eltérés ($p > 0,05$) a tekintetben, hogy a szülők jelenleg sportolnak-e vagy tagjai-e valamilyen sportklubnak, sőt, a testvérek sportolási aktivitásában sem. Ellenben a barátok sportolása meghatározónak bizonyult: itt a sporttagozatos fiatalok voltak többségben ($p < 0,001$). Szintén jellemző, hogy a sporttagozatosok szülei inkább részt vesznek sporteseményeken ($p < 0,001$), illetve követik azokat az újságban ($p < 0,001$) és a tévében ($p < 0,001$). Családi sporttevékenységek is gyakrabban fordulnak elő a sporttagozatosok családjában ($p < 0,05$).

1. táblázat. Társas befolyás előfordulása a középiskola típusa szerint

	Sporttagozatos (%)	Általános (%)	Chi ² -próba
Apa régebben sportolt*			
Igen	85,7	77,4	Pearson Chi ² =4,4 (df:1)
Nem	14,3	22,6	
Anya régebben sportolt**			
Igen	71,5	59,8	Pearson Chi ² =5,8 (df:1)
Nem	28,5	40,2	
Valamelyik szülő sportol-e jelenleg?			
Igen	25,8	29,6	Pearson Chi ² =0,7 (df:1)
Nem	74,2	70,4	
Valamelyik szülő tagja-e sportklubnak?			
Igen	13,1	8,3	Pearson Chi ² =2,3 (df:1)
Nem	86,9	91,7	
Valamelyik szülő néz-e sportrendezvényeket?***			
Igen	70,8	47,6	Pearson Chi ² =21,0 (df:1)
Nem	29,2	52,4	
Valamelyik szülő néz-e sportot a tévében?***			
Igen	77,1	62,1	Pearson Chi ² =10,2 (df:1)
Nem	22,9	37,9	
Szülők olvassák-e a sporthíreket az újságban?***			
Igen	71,5	43,8	Pearson Chi ² =30,0 (df:1)
Nem	28,5	56,2	
Családi sporttevékenységek*			
Igen	61,2	52,4	Pearson Chi ² =30,0 (df:1)
Nem	38,8	47,6	
Testvér sportol-e?			
Igen	52,5	49,7	Pearson Chi ² =0,3 (df:1)
Nem	47,5	50,3	
Barátok sportolnak-e?***			
Igen	85,0	53,8	Pearson Chi ² =44,9 (df:1)
Nem	15,0	46,2	

Megjegyzés: Az elemzés Chi² – próbával szignifikánsnak bizonyult a *-gal jelölt esetekben ***p<0,001; **p<0,01; *p<0,05

A 2. táblázat a társas támogatás változóinak összehasonlítását mutatja. Itt mindegyik változó szintjén igazolható volt a statisztikailag értékelhető eltérés. A sporttagozatos fiatalok közül lényegesen többen állították, hogy szüleik ösztönzik őket a sportra (p < 0,05), eredményeket várnak el tőlük (p < 0,001), támogatják őket (p < 0,001). Többen számoltak be arról is, hogy a szülők kezdeményezték a sportot (p < 0,05), sőt, más családtag ösztönzése is gyakrabban megfigyelhető a körükben (p < 0,05).

2. táblázat. Társas támogatás előfordulása a középiskola típusa szerint

	Sporttagozatos (%)	Általános (%)	Chi2-próba
Szülők ösztönöznek a sportra*			
Igen	77,1	66,3	Pearson Chi2=5,5 (df:1)
Nem	22,9	33,7	
Szülők eredményt várnak a sportban***			
Igen	57,5	17,3	Pearson Chi2=63,5 (df:1)
Nem	42,5	82,7	
Szülők támogatnak a sportban***			
Igen	96,7	80,6	Pearson Chi2=25,9 (df:1)
Nem	3,3	19,4	
Szülők kezdeményezték-e a sportot?*			
Igen	27,6	18,1	Pearson Chi2=4,7 (df:1)
Nem	72,4	81,9	
Más családtag ösztönözte-e a sportra?*			
Igen	50,5	40,8	Pearson Chi2=3,5 (df:1)
Nem	49,5	59,2	

Megjegyzés: Az elemzés χ^2 – próbával szignifikánsnak bizonyult

a *-gal jelölt esetekben *** $p < 0,001$; ** $p < 0,01$; * $p < 0,05$

A csoportokon belül teszteltük azt is, hogy nemenként vannak-e eltérések a társas változók szintjén. Mindkét csoportban három-három statisztikailag is jelentős különbség adódott, ezeket láthatjuk a 3. táblázatban. Mindkét csoportban a fiúk többen állították, hogy barátaik sportolnak (az eltérés az általános tantervű csoportban erősebb volt, $p < 0,001$), és azt is, hogy a szülők eredményt várnak el tőlük a sportban. Ez utóbbi tehát nemcsak a sporttagozatos fiatalokra jellemző, hanem mindenkire egyformán. A sporttagozatos csoportban ezenkívül a fiúk közül többen jelezték, hogy apjuk régebben sportolt (90,4 százalékuk, szemben a lányok 78,8 százalékával). A nem sporttagozatosok közül pedig a más családtag ösztönzéséről számolt be több fiú (47,1 százalék, szemben a lányok 30,8 százalékával).

3. táblázat. Statisztikailag szignifikáns nemenkénti különbségek a társas befolyásokban a középiskola típusa szerinti bontásban

	Sporttagozatos		Chi2-próba
	FIÚK (%)	LÁNYOK (%)	
Apa régebben sportolt*			
Igen	90,4	78,8	Pearson Chi2=5,5 (df:1)
Nem	9,6	21,2	
Barátok sportolnak-e?*			
Igen	89,8	77,9	Pearson Chi2=5,8 (df:1)
Nem	10,2	22,1	
Szülők eredményt várnak a sportban*			
Igen	64,1	47,7	Pearson Chi2=5,6 (df:1)
Nem	35,9	52,3	

	Általános		
	FIÚK (%)	LÁNYOK (%)	Chi2-próba
Más családtag ösztönzött-e a sportra?*			
Igen	47,1	30,8	Pearson Chi2=4,4 (df:1)
Nem	52,9	69,2	
Barátok sportolnak-e?***			
Igen	66,3	33,8	Pearson Chi2=17,0 (df:1)
Nem	33,7	66,2	
Szülők eredményt várnak a sportban***			
Igen	25,2	4,6	Pearson Chi2=11,9 (df:1)
Nem	74,8	95,4	

Megjegyzés: Az elemzés χ^2 – próbával szignifikánsnak bizonyult

a *-gal jelölt esetekben *** $p < 0,001$; ** $p < 0,01$; * $p < 0,05$

Megbeszélés

A rendszeres sportolás a testi-lelki egészség hosszú távú záloga (Kiss, 2003; Pikó és Keresztes, 2007). Ezért rendkívül fontos megalapozni már kisiskolás korban a pozitív viszonyulást a sporthoz. A serdülőkor az az időszak, amikor a szabadidős fizikai aktivitás mennyiségileg csökken, különösen érintettek e tekintetben a lányok (Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008). Emiatt nélkülözhetetlen megismerni azokat a védőfaktorokat, amelyek segíthetnek megelőzni ezt a csökkenést azáltal, hogy fenntartják a motivációt. Az életkor a társas háló motiváló szerepét módosíthatja (Campbell, MacAuley, McCrum és Evans, 2001). Míg kisiskolás korban a szülők és a család motiváló hatása erőteljesebb, serdülőkorban a kortárs csoportok motiváló ereje jelentősen megnő (Campbell, MacAuley, McCrum és Evans, 2001; Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008; Smith, 2003; Stucky-Ropp és DiLorenzo, 1993). Ezt kutatási eredményeink is igazolják: míg a szülők jelenlegi sportolásában nem volt eltérés, a sporttagozatos, azaz rendszeresen sportoló fiatalok lényegesen több sportoló barátról számoltak be. Ráadásul még a nem sporttagozatos fiatalok körében is jelentős számban találunk sportoló barátokat. A testvér sportoló magatartása kevésbé tűnik jelentősnek, mint egy korábbi hazai vizsgálatban, ahol fiatalabb, felső tagozatos diákokat kérdeztünk meg (Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008). Ebben a korábbi vizsgálatban mind a szülők, mind a testvér szerepe igen jelentős motiváló tényező volt; úgy tűnik, később a kortársak szerepe felértékelődik.

Adataink azt mutatják, hogy a szülők (főként az apák) régebben zömében sportoltak, és bár a sporttagozatos fiatalok körében ez az arány nagyobb volt, a nem sporttagozatos fiatalok esetében is jelentősek (60 százalék feletti) a gyakorisági mutatók, összehasonlítva egy korábbi vizsgálattal, ahol alig 50 százalékot érte el ez az arány (Hamar, 2005). Ugyanakkor mind a mostani, mind a korábbi vizsgálatok (Hamar, 2005; Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008) alapján arra következtethetünk, hogy a szülők aktív sportolása lényegesen lecsökken, ha a jelenlegi sportolásra kérdeztünk rá. Talán még ebben a vizsgálatban tűnik legkevésbé jelentősnek a csökkenés: a szülők mintegy 25–30 százaléka sportol, azonban nem volt jelentős eltérés a sporttagozatos és az általános gimnáziumba járók között. Korábbi vizsgálatokban ezek az arányok 20 százalék alattiak voltak (Hamar, 2005; Keresztes, Pikó, Pluhár és Page, 2008). A sportklub-tagság szintén minimális volt (10 százalék körüli). Viszont a családi sporttevékenységek gyakrabban fordulnak elő, mint korábbi vizsgálatokban (Hamar, 2005), főként a sporttagozatosok körében.

Ugyanakkor ki kell emelni azt az eredményt, hogy az úgynevezett inaktív sportszeretet és motiváló szerep, azaz ösztönzés a szülők részéről jelentős. Bár a sportolás elkezdése

nem gyakori, hogy a szülők kezdeményezésére történt (27,6 százalék a sporttagozatosok, 18,1 százalék a nem sporttagozatosok körében), főként a sporttagozatos szülők rendszeresen nyomon követik a sporteseményeket, akár a helyszínen vagy az újságban, tévében. Ennek jelentőségét korábbi vizsgálatok is megerősítik (Hamar, 2005). Annak ellenére, hogy a szülők kevésbé hajlamosak sportolni, mint fiatalabb korukban, jelentősen ösztönzik gyermekeiket a sportolásra, és a sporttagozatos diákoktól jelentős eredményt is elvárnak (57,5 százalék, szemben a nem sporttagozatosok 17,3 százalékával).

Annak ellenére, hogy a szülők kevésbé hajlamosak sportolni, mint fiatalabb korukban, jelentősen ösztönzik gyermekeiket a sportolásra, és a sporttagozatos diákoktól jelentős eredményt is elvárnak (57,5 százalék, szemben a nem sporttagozatosok 17,3 százalékával). Más családtagok ösztönző hatása is jelentős lehet a szülőkön kívül, amit szintén nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Más családtagok ösztönző hatása is jelentős lehet a szülőkön kívül, amit szintén nem szabad figyelmen kívül hagyni. Nemenkénti eltérés kevés esetben mutatkozott, azonban mindkét csoportban jellemző, hogy a fiúk több sportoló barátal rendelkeznek, és a szülők tőlük inkább várnak el eredményeket a sportban.

Összességében megállapíthatjuk, hogy a társas háló szerepe jelentős a középiskolások sporttal kapcsolatos magatartásában. Leginkább a kortárshatás igazolható, a barátok szerepe a legfontosabb, ez különösen a sporttagozatosokra és a fiúkra jellemző. A szülők esetében kevésbé a jelenlegi aktivitás, hanem a korábbi aktív sportolás mellett az inaktív sportszeretet, a sporthoz fűződő

pozitív attitűd a meghatározó, de más családtag ösztönző ereje sem elhanyagolható. A közös családi sportesemények, bár csak mintegy 50 százalékban vannak jelen, mégis motivációs hatást fejthetnek ki. Mindezek a hatások a társas háló részéről szintén a sporttagozatos fiatalok körében mutatkoznak meg erőteljesebben. Feltételezhető, hogy a sporttagozat választásában is fontos szerep jut a szülők döntésbefolyásoló hatásának. Legfontosabb azonban, hogy a szülők és más, az iskolások életében releváns szerepet betöltő felnőttek ösztönözzék, támogassák a fiatalokat a rendszeres sportolásban.

Irodalom

- Bíróné Nagy E. (1994): *A szelektív motoros stimulusok hatása a tanulók mozgásos aktivitására, az életstílus befolyásolására*. Kutatási zárójelentés. Magyar Testnevelési Egyetem, Budapest.
- Campbell, P. G., MacAuley, D., McCrum, E. és Evans, A. (2001): Age differences in the motivating factors for exercise. *Journal of Sport & Exercise Psychology*, 23. sz. 191–199.
- Carr, S. (2009): Adolescent-parent attachment characteristics and quality of youth sport friendship. *Psychology of Sport and Exercise*, 10. sz. 653–661.
- Hamar P. (2005): A rendszeres testedzés helye és szerepe a serdülőkorú lányok életvitelében. *Új Pedagógiai Szemle*, 55. sz. 68–75.
- Holt, N. L., Tamminen, K. A., Black, D. E., Sehn, Z. L. és Wall, M. P. (2008): Parental involvement in competitive youth sport settings. *Psychology of Sport and Exercise*, 9. sz. 663–685.
- Keegan, R. J., Harwood, C. G., Spray, C. M. és Lavalley, D. E. (2009): A qualitative investigation exploring the motivational climate in early career sports participants: Coach, parent and peer influences on sport motivation. *Psychology of Sport and Exercise*, 10. sz. 361–372.
- Keresztes, N., Pikó, B., Pluhár, Z. és Page, R. M. (2008): Social influences of leisure time sports activity among early adolescents. *Journal of the Royal Society for the Promotion of Health*, 128. sz. 21–25.

- Keresztes N., Pluhár Z. és Pikó Bettina (2005): Társas hatások a serdülők fizikai aktivitási magatartásában. *Mentálhigiéne és Pszichoszomatika*, 6. sz. 35–51.
- Kiss É. Z. (2003): Fizikai aktivitás – Fittség – Prevenció. *Budapesti Népegészségügy*, 3. sz. 241–247.
- McNeil, L. H., Kreuter, M. W. és Subramanian, S. V. (2006): Social environment and physical activity: A review of concepts and evidence. *Social Science and Medicine*, 63. sz. 1011–1022.
- Mikulan, R. és Pikó, B. (2011): The role of sporting motivations in physical activity education: Study of adolescent athletes. In: Berhardt, L. V. (szerk.): *Advances in Medicine and Biology*. XXXVI. NOVA Science Publishers Inc. 80–95.
- Page, R. M., Taylor, J., Suwanteerangkul, J. és Novilla, L. M. (2005): The influence of friendships and friendship-making ability in physical activity participation in Chiang Mai, Thailand high school students. *International Electronic Journal of Health Education*, 8. sz. 95–103.
- Pikó Bettina és Balázs M. Á. (2012): A szülői nevelési stílus jelentősége a serdülők dohányzása és alkoholfogyasztása szempontjából. *Pszichológia*, 32. sz. 173–187.
- Pikó Bettina és Keresztes N. (2007): *Sport, lélek, egészség*. Akadémiai Kiadó, Budapest. 77–97.
- Smith, A. L. (2003): Peer relationship in physical activity contexts: A road less traveled in youth sport and exercise psychology research. *Psychology of Sport and Exercise*, 4. sz. 25–39.
- Somhegyi A. (2012): A teljeskörű iskolai egészségfejlesztés országos megvalósítását elősegítő elemek a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV törvényben. *Népegészségügy*, 90. sz. 202–213.
- Spence, J. C. és Lee, R. E. (2003): Toward a comprehensive model of physical activity. *Psychology of Sport and Exercise*, 4. sz. 7–24.
- Stucky-Ropp, R. C. és DiLorenzo, T. M. (1993): Determinants of exercise in children. *Preventive Medicine*, 22. sz. 880–889.
- Vilhjalmsson, R. és Thorlindsson, T. (1998): Factors related to physical activity: A study of adolescents. *Social Science and Medicine*, 47. sz. 665–675.
- Wuerth, S., Lee, M. J. és Alfermann, D. (2004): Parental involvement and athletes' career in youth sport. *Psychology of Sport and Exercise*, 5. sz. 21–33.
- Young, B. W. és Medic, N. (2011): Examining social influences on the sport commitment of masters swimmers. *Psychology of Sport and Exercise*, 12. sz. 168–175.